

Στήν προδοσία τοῦ Ἰούδα (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



1. - (...)Πραγματικά δέν ἔχω τί νά πῶ γιά τή σημερινή πανήγυρη. Διότι ἡ μέν πανήγυρη παρακινεῖ τή γλώσσα μου στό νά κατηγορήσω τόν Ἰούδα, ἐνῶ ἡ φιlanθρωπία τοῦ Σωτήρα μου τήν γυρίζει πίσω. Καί εἶμαι κυριευμένος ἀπό αὐτά τά δύο, ἀπό μίσος ἐναντίον τοῦ προδότη, καί ἀγάπη γιά τόν Κύριο. Τό μίσος ὅμως τό νικάει ἡ ἀγάπη, διότι εἶναι μεγαλύτερη καί δυνατότερη. Γι' αὐτό, ἀφήνοντας κατά μέρος τόν προδότη, ἐξυμνῶ τόν εὐεργέτη, ὄχι ὅσο εἶναι ἄξιος, ἀλλ' ὅσον ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις μου νά Τόν ἐξυμνήσω.



Πώς ἄφησε τούς οὐρανοὺς καί κατέβηκε στή γῆ; Πώς Ἐκεῖνος πού γεμίζει ὁλόκληρη τήν κτίση, ἦρθε πρὸς ἐμένα, καί ἔγινε γιά χάρη μου ἄνθρωπος σάν καί μένα; Πώς πῆρε μαθητή Του ἐκεῖνον πού γνώριζε ὅτι θά γίνει προδότης καί ἔδωσε ἐντολή στόν ἐχθρό Του νά Τόν ἀκολουθεῖ σάν φίλος; Πώς δέν Τόν ἐνδιέφερε ἡ προδοσία, ἀλλά φρόντιζε γιά τή σωτηρία ἐκείνου πού θά Τόν πρόδιδε; Διότι, λέγει, «Ὅταν βράδυνασε καθόταν ὁ Ἰησοῦς μαζί μέ τούς δώδεκα μαθητές Του καί, ἐνῶ ἔτρωγαν αὐτοί, εἶπε· Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ παραδώσει» (Ματθ. 26, 20-21). Προεῖπε τήν προδοσία γιά νά ἐμποδίσει τό παρανόμημα. Τήν προεῖπε χωρίς ν' ἀναφέρει τό πρόσωπο τοῦ προδότη, ἀλλά δέν μπόρεσε αὐτό ν' ἀποτρέψει τήν παρανομία τοῦ μαθητῆ, αὐτή πού ἀγνοοῦσαν ἐκεῖνοι πού κάθονταν στό ἴδιο τραπέζι. Ποιός εἶδε τέτοια φιλανθρωπία κυρίου; Καί προδίνεται καί ἀγαπᾶ τόν προδότη. Ποιός περιφρονεῖται καί δείχνει εὐσπλαχνία; Ποιός πουλιέται καί κάθεταί στό ἴδιο τραπέζι μέ τόν κακό ἔμπορο, δείχνοντας ὅλη τή φροντίδα του πρὸς ἐκεῖνον πού τόν ἐπιβουλεύεται;

«Καί ἐνῶ ἔτρωγαν αὐτοί, εἶπε· Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ

παραδώσει». Σάν άνθρωπος έτρωγε καί σάν Θεός μιλούσε για τό μέλλον. Για χάρη μου κάμνει εκείνα πού ταιριάζουν στην φύση μου. Έπειδή όλοι οι μαθητές ταραχθηκαν μέ τά λόγια αυτά καί δέχονταν τούς φοβερούς έλέγχους τής συνειδήσεώς τους καί μετέτρεψαν τήν ώρα τοῦ δείπνου σέ ώρα λύπης, λέγοντας ό καθένας, «Μήπως είμαι έγώ, Κύριε;» (Ματθ. 26, 22), θέλοντας μέ τά λόγια τής έρωτήσεως, νά βροῦν τήν ήσυχία από τήν κακή υπόνοια. Καθησυχάζοντας ό Σωτήρ τίς ψυχές εκείνων πού ήταν άδικα ταραγμένοι, φανερώνει μέ τήν άπάντηση τόν άγνοούμενο: «έκείνος πού βούτηξε», λέγει, «μαζί μου τό χέρι του στό πιάτο, αυτός θά μέ παραδώσει. Καί ό Υιός τοῦ ανθρώπου βέβαια πηγαίνει όπως είναι γραμμένο για' αυτόν, άλλοίμονο όμως στον άνθρωπο εκείνο από τόν όποιο παραδίνεται ό Υιός τοῦ ανθρώπου· θά ήταν καλύτερα για' αυτόν τόν άνθρωπο εάν δέν είχε γεννηθεί» (Ματθ. 26, 23-24). Βοηθάει εκείνον πού δέν λυπήθηκε τήν ψυχή του. Έπέμενε νά δείχνει τό ενδιαφέρον για εκείνον πού από παλιά άδιαφόρησε για τόν έαυτό του, δίνοντας καί σ' εκείνον τήν εύκαιρία για μετάνοια, καί καθησυχάζοντας τήν άγωνία τών υπόλοιπων μαθητών. Όμως καθόλου καλύτερος δέν έγινε μέ όλα αυτά ό προδότης.

Έπρεπε δηλαδή αυτός μετά από τά φοβερά εκείνα λόγια νά φύγει άμέσως από τό δείπνο. Έπρεπε νά ζητήσει τή μεσολάβηση τών Μαθητών. Έπρεπε νά γονατίσει καί ν' άγκαλιάσει τά γόνατα τοῦ Σωτήρα καί νά Τόν παρακαλέσει μ' αυτά περίπου τά λόγια: «άμάρτησα, φιλόστοργε, άμάρτησα, παρανόμησα, πωλώντας για λίγο τίμημα τόν άτίμητο μαργαρίτη. Παρανόμησα παραδίνοντας για λίγα χρήματα τόν άδαπάνητο πλοῦτο. Συγχώρησε έμένα τόν έμπορο τής ζημίας καί τής άπώλειας. Συγχώρησέ με πού ό λογισμός μου κυριεύθηκε από τόν χρυσό. Συγχώρησέ με πού έξαπατήθηκα πολύ έλεεινά από τούς Φαρισαίους». Τίποτε από τά λόγια αυτά δέν είπε οὔτε σκέφθηκε. Αντίθετα μέ σκληρή φωνή φάνέρωνε τή θρασύτητα τής ψυχής του λέγοντας: «Μήπως είμαι έγώ, Κύριε;» (Ματθ. 26, 25). Πώ, πώ άδιαντροπιά γλώσσας, πώ, πώ ψυχή σκληρή. Ρωτάει σάν νά μή γνωρίζει εκείνα πού ό ίδιος έμελέτησε, καί νόμιζε ότι διαφεύγουν τήν προσοχή τοῦ «άκοιμήτου όφθαλμοῦ». Στην ψυχή του φύλαγε τή δολιότητα καί μέ τή γλώσσα πρόφερνε τά λόγια εκείνα πού έδειχναν άγνοια. Μέ τή σκέψη διέπραξε τήν προδοσία, καί μέ τό στόμα, όπως νόμιζε, έκρυβε τήν άμαρτία. Χρησιμοποίησε τά ίδια λόγια μέ τούς άλλους Μαθητές. Δέν χρησιμοποίησε όμως καί τήν ίδια συμπεριφορά. Ένώ ήταν λύκος ως πρός τίς προθέσεις, άπάντησε μέ τή φωνή τών προβάτων.

2. - Τί άπαντά λοιπόν πρός αυτόν ό Σωτήρας; «Σύ τό είπες». Μέ φωνή γεμάτη από μακροθυμία έλεγξε τή σκηνοθεσία τοῦ πονηροῦ. Μποροῦσε βέβαια νά πει πρός αυτόν: «Τί λές σιχαμερέ καί πονηρέ; τί λές, δοῦλε τών χρημάτων καί γνήσιε συνεργάτη τοῦ διαβόλου; Τολμᾶς νά υποκρίνεσαι άγνοια; Τολμᾶς νά κρύβεις εκείνα πού δέν μποροῦν νά κρυβοῦν; Μήπως δέν τό ήξερα πού κατέστρωνες τά πανούργα

σχέδιά σου έναντίον τῆς θεότητος; Μήπως δέν σέ εἶδα μέ τόν ὀφθαλμό τῆς θεότητος νά ἐπισκέπτεσαι τούς ἀρχιερεῖς; Μήπως δέν σέ ἄκουα, ἄν καί ἤμουν ἀπών, νά λές, \”Τί θέλετε νά μοῦ δώσετε, γιά νά σᾶς παραδώσω αὐτόν;\” (Ματθ. 26, 15). Μήπως δέν γνωρίζω καί πόσο μέ πούλησες; Γιατί λοιπόν μετά τόν ἔλεγχο ἐξακολουθεῖς νά δείχνεις τήν ἴδια ἀδιαντροπιά; Γιατί προσπαθεῖς νά καλύψεις ἐκεῖνα πού θέλεις νά κάνεις; Σ’ ἐμένα ὅλα εἶναι φανερά». Ἐνῶ μποροῦσε ἔτσι ν’ ἀπαντήσει ὁ Χριστός, ὅμως δέν μίλησε ἔτσι, ἀλλά μίλησε μέ ἀπλότητα, ἀνεξικακία καί καλωσύνη, «Σύ τό εἶπες», διδάσκοντάς μας ἔτσι πῶς νά συμπεριφερόμαστε πρός τούς ἐχθρούς μας. Ὅμως μετά ἀπό τόση θεραπεία ἐξακολούθησε ὁ Ἰούδας νά ἀσθενεῖ, ὅχι ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἱατροῦ, ἀλλ’ ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἀσθενῆ. Διότι ὁ Κύριος τοῦ πρόσφερε ὅλα τά φάρμακα τῆς σωτηρίας, ὅμως αὐτός δέν θέλησε νά τή δεχθεῖ, ἀλλά, γνωρίζοντας μόνο τή φιλαργυρία, ἀγάπησε περισσότερο τόν χρυσό παρά τόν Χριστό, καί ἔγινε ἀγαπητός καί προσιτός σ’ ἐκείνους πού τοῦ πρόσφεραν τό μισθό.

«Καί, ἀφοῦ πλησίασε ὁ Ἰούδας, εἶπε στό Χριστό: \”Χαῖρε, δάσκαλε\”, καί φίλησε αὐτόν» (Ματθ. 26, 49). Παράξενος αὐτός ὁ τρόπος τῆς προδοσίας, πού συνοδεύεται ἀπό φίλημα καί προσφώνηση. «Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε σ’ αὐτόν· Φίλε, γιατί ἤρθες» (Ματθ. 26, 50). Γιατί μοῦ λές νά χαίρομαι, τή στιγμή πού προτίμησες νά μέ λυπήσεις; Γιατί μέ τά λόγια ἐνδιαφέρεσαι γιά μένα, ἐνῶ μέ πληγώνεις μέ τίς πράξεις σου; Μέ ὀνομάζεις δάσκαλο, ἐνῶ δέν εἶσαι μαθητής; Γιατί καταχρηστεύεις τούς κανόνες τῆς ἀγάπης; Γιατί κάμνεις σύμβολο προδοσίας τό σύμβολο τῆς εἰρήνης; Ποιόν μιμήθηκες καί ἔκανες αὐτό; Ἔτσι εἶδες προηγουμένως τήν πόρνη νά φιλᾷ τά πόδια μου; Ἔτσι εἶδες τούς δαίμονες νά ὑποτάσσονται; Γνωρίζω ποιός σοῦ ὑπέδειξε τήν ὁδό τοῦ δολεροῦ φιλήματος: Ὁ διάβολος σέ συμβούλεψε τόν τρόπο αὐτοῦ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ, καί σύ πείσθηκες στά λόγια τοῦ κακοῦ συμβούλου καί πραγματοποιεῖς τό θέλημά του.

«Φίλε, γιατί ἤρθες;» Πραγματοποίησε τίς κακές συμφωνίες πού ἔχεις κάνει μέ τούς Φαρισαίους. Ἐκτέλεσε τό συμβόλαιο τῆς πωλήσεως. Ὑπόγραψε ἐκεῖνο πού ὑπαγόρευσες. Παράδωσε Ἐκεῖνον πού ἐκούσια παραδίδεται. Ἀπόκτησε πλέον μαζί μέ τό βαλάντιο τῶν χρημάτων καί τό βαλάντιο τῆς ἀδικίας. Παραχώρησε τή θέση σου στό ληστή πού πρόκειται νά τήν πάρει μέ τήν ὁμολογία του, ἐκείνη πού ἔχασες ἐσύ μέ τήν προδοσία.

«Τότε πλησίασαν τόν Ἰησοῦ καί τόν συνέλαβαν» (Ματθ. 26, 50). Καί ἔτσι πραγματοποιοῦνται τά προφητικά ἐκεῖνα λόγια· «Μέ περικύκλωσαν ὅπως οἱ μέλισσες τήν κηρήθρα καί κατακάηκαν ὅπως καίγονται τά ἀγκάθια ἀπό τή φωτιά» (Ψαλμ. 117, 12), καί ἄλλοῦ πάλι· «Μέ περικύκλωσαν πολλοί σκύλοι, καί μέ ἀπέκλεισαν ὅπως οἱ καλοθρεμμένοι ταῦροι» (Ψαλμ. 21, 17). Ἄλλ’ ὅμως πόσο

μεγάλη είναι ή ανεξικακία, πού ταιριάζει μόνο σ' Αυτόν. Στόν ούρανό τά Χερουβίμ καί τά Σεραφίμ δέν τολμοῦν νά ἀντικρύσουν τήν ὑπερβολική δόξα Του καί γι' αὐτό μέ τίς πτέρυγές τους, σάν ἀκριβῶς μέ χέρια, καλύπτουν τά πρόσωπά τους. Στή γῆ, ἀνεχόταν τό σῶμα Του νά συλληφθεῖ, ἀπό χέρια παράνομα.

Εἶδατε Ποιοῦ μακρόθυμου καί φιλόανθρωπου Κυρίου δοῦλοι γίνατε; Γίνεσθε λοιπόν τέτοιοι πρός τούς ἐχθρούς σας, τούς συνδούλους σας, ὅπως εἶδατε τόν Κύριο νά συμπεριφέρεται πρός τούς ἐχθρούς Του. Διότι πρόκειται καί σεῖς νά προσκληθεῖτε σέ πνευματικό δεῖπνο. Πρόκειται νά καθίσετε σ' αὐτό μαζί μέ τόν Κύριο. Ἄς μή βρεθεῖ ἀνάμεσά σας κανένας Ἰούδας ὡς πρός τή συμπεριφορά. Ὅλοι πλησιάστε τήν Τράπεζα μέ γαλήνη καί εἰρήνη. Ὅλοι ἄς τρέξουμε κοντά στόν Σωτήρα μέ καθαρή συνείδηση. Διότι Αὐτός εἶναι ή νηστεία τῶν πιστῶν καί τό συμπόσιο. Αὐτός εἶναι ὁ χορηγός τῆς τροφῆς καί ή ἴδια ή τροφή. Αὐτός εἶναι ὁ Ποιμένας καί τό πρόβατο. Σ' Αὐτόν ἀνήκει ή δόξα στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr